

fygte heftige Trubler, fordi denne nægtede sin Underkrift. Jeg troer ikke, at man behøver at anføre Mere for at vise, at der her er brugt en Fremgangsmaade, som er saa usædvanlig, og som efter min Mening ikke kan undskyldes paa nogen som helst Maade. Jeg har ganske vist hørt Mange sige, at de ikke paa nogen Maade kunde troe, at det var af ond Villie, det maatte altsaa være en Forvildelse af Begreberne om Mit og Dit; men det er disse feile Begreber, som dog i Almindelighed straffes, og som neppe i privatretlige Forhold ville faae en Undskyldning ved den svagere Forstandsevne til at see paa disse Betingelser. Jeg kan ikke opfatte denne Sag anderledes end som en fuldstændig Mangel paa Agtelse og Erbhødighed for, hvad der hører til almindelige privatretlige Forhold, der i allerhøieste Grad forværres ved den fremragende Stilling i Samfundet, som denne Mand indtog paa det Sted, hvor han var bosiddende, og den Indskyldelse, som han maatte vide, at han udøvede over de Mænd, som han kom i Berørelse med, i hvilken Henseende endog Een har sagt, at det kan nok være, at Bedkommendes Stilling har havt nogen Indskyldelse paa ham. Jeg finder denne Fremgangsmaade, der er brugt af denne Mand og af de andre Mænd, der have havt med denne Sag at gjøre, saa besynderlig, at jeg helst ikke vil karakterisere den med andre Ord end besynderlig, da jeg ikke holder af at bruge stærke Udtryk her, og da jeg troer, at Udtrykket ikke gjør Noget til Sagen. Enhver, der har gjenlæst disse Documenter og den Indberetning, som Statsrevisionen har givet, vil have faaet en saadan subjectiv Dom om Forholdet, at han ganske vist ikke paa nogen Maade kan ønske at forstærke den. Det er imidlertid ikke blot dette, vi for Dieblisset have med at gjøre, vi have at gjøre med Afstedigelsen af denne Embedsmand, og i denne Henseende staaer man mere frit. Der kan ikke her være Tale om politisk Meningsforskjel; thi det er en Sag, der angaaer tre Ministerier, til hvilke jeg kan sige, at jeg ikke har staaet i noget som helst fjendtligt eller oppositionelt Forhold. Pensionslovens § 6 siger: „Naar en Embedsmand affædiges paa Grund af Misligheder, der uden at medføre Embedsforbrydelse svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse

og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov“. Jeg gaaer videre end Pensionslovens § 6: jeg troer ikke alene, at denne Mand har svækket den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, men jeg troer, at, hvis det stæer i en saadan Grad, saa kan Staten ikke paa nogen Maade lade en Mand blive i Embedet, selv om dette hans Forhold angaaer Noget, der ikke foreligger i hans Embedsførelse, og jeg kan ikke forstaae, at de Ministre, der først have havt med denne Sag at gjøre, efterat den Betænkning af Commissionen af 30te Januar 1864, som jeg før nævnte, forelaa, ikke engang have fundet Anledning til at anvende Pensionslovens § 6. Jeg troer ikke, det vil være muligt — det skulde glæde mig, hvis det kunde stæe —, at nogen som helst Mand vil kunne overbevise mig om, at man her er gaaet frem paa den rigtige Maade ved at affædige den paa-gjældende Mand efter Pensionslovens § 1. Det er mig ligeledes ufatteligt, at de senere Ministre, der have havt med denne Sag at gjøre, have kunnet gaae ind paa denne Anstuelse, og jeg vil frit udtale, at det ogsaa er mig ufatteligt, at det nuværende Ministerium, som endelig skulde afgjøre Sagen, har kunnet berolige sig ved den almindelige og, som jeg finder, meget naturlige Respect for Continuiteten mellem de forskjellige Ministres Beslutning, ved at forefinde en saadan Afgjørelse fra sine Forgængere, at Bedkommende skulde affædiges efter Pensionslovens § 1, da dog disse Forhold, som her foreligge, kunde og maatte være dem bekendte. Jeg troer ikke, at man rolig kan lade denne Sag gaae hen, der har havt den store Følge, ikke at nogle enkelte Papirer i Reservesonden ere bleve mindre værd — det er uhyggeligt og ubehageligt, men det er et Tab, som Sindet har at betyde —, men derimod, at de Umyndiges Formue, som man især skulde værne om, er bleven svækket paa Grund af, at denne Mand, som har beklæbt en anseet Stilling, og som man har troet at kunne have Tillid til som Bestyrer af denne Forening, stammelig har misbrugt den almindelige Tillid, og denne Mand kan blive affædiget efter Pensionslovens § 1. Jeg behøvede maaskee ikke at udtale mig videre derom, da jeg i denne Anstuelse har faaet en meget